

börnum fyrri at koma sær fram til eina av neyðhjálparstøðunum gjøgnum fjøll og eftir mangan ilgongdum gætum.

Mong doyggja á ferðini, mest børn, gomul, sjúk og barnakonur.

Tey sterkastu vinna kanska vegin fram.

Vit koyrdu gjøgnum hugtakandi fjallaland við tindum, ið røkka upp í 3000 metra hædd.

Vakurt men berligt, avsviðið, einki regn í fleiri ár, alt uppturkað.

Stóráir, sum eingin nakrantið hevði ivast í kundu tømast, skróturrar.

Ikki grasstrá, ikki grønt, brúnt, grátt, øskultitt undir steikjandi sól.

Ganga og ganga eftir hjálp

Meðan vit koyrdu norðureftir, komu vit fram við fólkum, sum høvdu gingið í dagar, ja summi í vikur, fyrri at finna hjálp, rýmd úr smábygðunum inni millum fjøllini.

Tey vóru tigandi. Biddaðu ikki. Deyðalúgvað, útturkað. Tey bara gingu, gingu sum maskinur við ósiggjandi eygum, kanska søu tey ikki okkum. Vit komu fram at legu við um 4000 flóttafólkum. Ottin, ja ræðslan fyrri, hvat ið vit fóru at siggja, sat í okkum, men tað visti seg, at henda hjálparlegan var ikki av teim ringastu.

Standurin var ringur men toluligur samaðborið við tað, ið vit høvdu frætt. Eingin beinleiðis doyggjandi, meðan vit vóru har.

18 fólk vóru deyð dagin fyrri av neyð og sjúku, og mong vóru, sum søu út til ikki at tola nógv afturat.

Á leguni vóru tvær danskar sjúkrasystur fyrirtuttan hjálparfólk úr øðrum londum.

Tær greiddu okkum frá, at fyrri stuttum vóru umleið 150000 fólk í leguni, men hjálpararbeiðið hevði munað so frætt, at tey høvdu verið fær fyrri at býta flóttafólkið upp í fjórðingar, senda teir triggar heimaftur til bygdinar, soleiðis at ein fjórðingur kom hvørja viku, fekk sjúkraviðgerð, mat og korn við til ein mánað fyrri so at koma aftur, tá teirra túrur kom.

Hetta lætti um arbeiðið hjá hjálparfólkum, sum vóru undirmannað, og gjørdi eisini arbeiði teirra meira munandi, so tey betur kundu taka sær av

teimum, sum trongdu mest, teimum sjúku, teimum sum vóru um at doyggja, avmergjaðum børnum og barnakonum og geva teimum eitt sindur meira enn vanligu ransón teirra, til tey so vóru komin so frægt á fótur, at tey kundu halda fram at liva.

Mammurnar og børnini

Onnur danska sjúkrasysturin sat inni í einum stórum tjaldi og skrivaði nøvnini á teimum, sum høvdu vunnið vegin fram tann dagin, eftir familju, fyrst navnið á mammuni, síðan á børnunum.

Tjaldið var stúgvandi fult, har stóðu, sátu ella lógu hundræðtals mammur við smáu børnum sínum í føvninginum, meðan tey størru børnini sátu ella stóu sjálv.

Gomul fólk og sjúk lógu á gólvinum, og ringt var viðhvørt at siggja, um liv var í teimum.

Á leguni fingur tey korn, mjólkapulvur, olju og annað til ein mánað.

Mong vóru so útturkað, at tey máttu fáa dropp fyrri at vætjavnvágin kundi rætta seg, og tey máttu fáa eykaføði, so tey blivu fær fyrri at halda fram at liva.

Mamman stóð har við litlum barni liggjandi at tómun brósti, ringt var at siggja, um barnið var deytt ella livandi.

Eingin græt, eingin segði nakað.

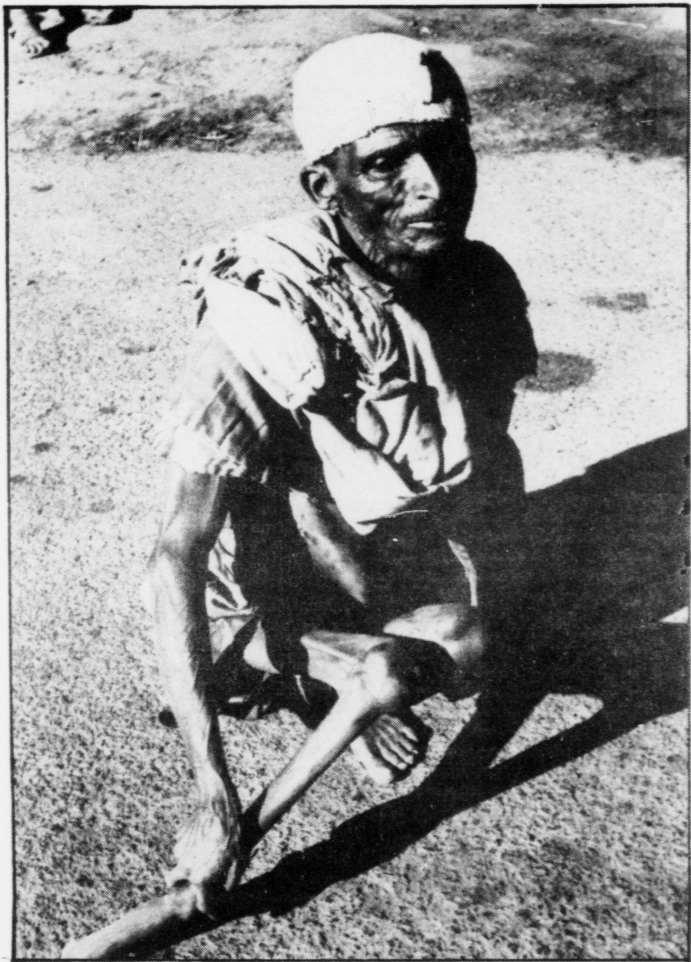
Úti sátu fólk, lógu, summi høvdu gjørt sær tjöld av posum og plastikki, sum um dagin skuldu verja tey móti sólini, um náttina móti kuldanum.

Eina staðni vóru ethiopiskar gentur í ferð við at blanda mjøl, vatn og mjólkapulvur saman í stórum pottum, og var so hetta mált út til tey, sum vóru so ússalig, at tey máttu bliva verandi á leguni.

Aðrastaðni var korn mált út til tey, sum kundu og skuldu fara heim aftur.

Til mann og konu 15 kg. av korni til ein mánað, og tørvaði teimum uppi-skoytisføði, fingur tey 8 kg. afturat, korn, mjólkapulvur og annað, sum var tókt. Ein klinikk var at taka sær av teim ússaligastu og av at vaccinera børnini móti teim herviligu sjúkum, ið eru vanligar í leguni: malaria, kolera, difteri, meningitis, dysenteri, amoebu dysenteri, gular fepur, tyfus og annað.

Eingin biddaði, eingin rætti hondina fram.

Tey vóru fimm, tá tey fóru heimanífrá, konan, try børn og síðani maðurin. Tey høvdu ongan mat og fóru tí longu leiðina til hjálparleguna. Bert maðurin kom leiðina fram, men litið er eftir av honum

Í neyðini er tað sum um stoltleiki teirra røkkur inn í deyðan. Eitt fólk, sum tað ongantíð eydnaðist fremmandum at kúga.

Vit fóru avstað skelkað og full við undran yvir tær ungu fremmandu gentur, sum sjálvbodnar átøku sær hetta ófatiliga krevjandi hjálpararbeiði.

Ringasta lega: Bati

Í Addis Abeba høvdu vit frætt um legur, sum vóru verri, og vit fingur nú at vita um eina, sum eitur Bati í landspartinum Wollo, sum segðist at vera av teim ringastu.

Dagin eftir skuldu vit vitja hesa leguna. Tað kveldið og náttina steðgaðu vit í litlum býi, Kombolcha, ið liggur millum vøkur høg fjøll.

Um morgunin koyrdu vit fyrst til býin Desai at tosa við ethiopiska leiðaran av hjálpararbeiðinum har um leiðir fyrri at frætta um trupulleikar og vansar.

Síðan hildu vit ferðina fram gjøgnum hetta svidna vakra fjallaland móti leguni Bati.

Vit royndu at prátta sakliga um alt annað enn tað, vit innast inni kanska óttaðust fyrri.

So var Bati har.

Fyrst komu vit inn í ein inngyrdan fýrkant av skúrum gjørd úr blikkplátum. Har helt umsitingin til, og har vóru goymslur.

Hin ethiopoiski leguleiðarin greiddi frá ymskum.

Har um leiðir eru 62.000 bøndur, ið liða undir turkinum og tørv hjálp.

Í byrjanini vóru tað 4.000, sum bein-

Tey eru fá, sum so frægt orka at bidda um mat, men hesi eltu Karl, tá hann fór í aftur bilinuttanfyri hjálparleguna Bati